

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: S. Š., bytem, zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2016, sp.zn. KÚOK/10...82/2016/ODSH-SD/7658, č.j. KUOK 114461/2016,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2016, sp. zn. KÚPL/105582/2016/ODSH-SD/7658, č.j. KUOK 114461/2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Bc. Lukáše Bělského, advokáta se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3.

Odůvodnění

- I.
Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo co do výroku částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města P., odboru občanských záležitostí – přestupkového oddělení (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 05.09.2016, č.j. PVMU 111663/2016 16a, sp. zn. OZZ 964/2016 Kas (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), když ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaným potvrzeno.

Žalovaný v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil prvostupňové rozhodnutí ve výroku o sankci tak, že byla uložena podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona, nikoliv rovněž dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, jak bylo uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí. Ve zbytku pak prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterých se úmyslně dopustil tím, že dne 20.03.2016 v 15:21 hod jako řidič osobního motorového vozidla, jel v P. po ulici Krasické, ve směru od centra města, kde u domu č.p. 55, s povolenou rychlostí jízdy nejvýše 50 km/h, bylo hlídkou Městské policie P. prováděno měření rychlosti schváleným silničním laserovým rychloměrem ProLaser III PL-DOK 1, přičemž u uvedeného vozidla byla při průjezdu naměřena rychlost jízdy 70 km/h po odečtu povolené odchylky měřicího zařízení 3 km/h. Vytýkaného jednání se žalobce dále z nedbalosti dopustil tím, že dne 02.06.2016 ve 12:48 hod jako řidič osobního motorového vozidla, jel obcí Vícov ve směru na Boskovice, kde u domu č.p. 76, s povolenou rychlostí jízdy nejvýše 50 km/h, bylo hlídkou Policie ČR, DI P., prováděno měření rychlosti schváleným silničním laserovým rychloměrem Micro-Digi-CAM LTI, kdy u uvedeného vozidla byla při průjezdu naměřena rychlost jízdy 64 km/h po odečtu povolené odchylky měřicího zařízení 3 km/h. Svým jednáním tak žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 20 km/h.

Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. f) a g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3.000,- Kč. Současně byla žalobci podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce především namítal, že v zákonné lhůtě podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, přičemž uvedl, že jej odůvodní do 30 dnů. Odvolání však neodůvodnil a následně mu bylo doručeno napadené rozhodnutí, ve kterém bylo uvedeno,

že žalobce přes výzvu správního orgánu I. stupně k odstranění nedostatku, podání nedoplnil. Žalobce se o skutečnosti, že byl správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění nedostatku podání, dozvěděl až z napadeného rozhodnutí. Na jeho tehdejší adresu trvalého pobytu, tj. Ch. n. H., I. n. H., mu výzva k odstranění nedostatku podání doručena (ani zasílána) nebyla. Je si vědom skutečnosti, že je na prvostupňovém rozhodnutí uvedena adresa pro doručování – M./10, P., avšak správní orgány o doručování na jinou adresu než adresu trvalého bydliště nepožádal. Přebíral přitom poštu na adrese Ch. n. H., kterou rovněž uváděl na svých podáních. Proto považoval postup správního orgánu I. stupně, který mu svévolně zasílal na jinou adresu, za nezákonný (odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.06.2011, č.j. 5 As 72/2010-60). Žalobce tedy nebyl zákonným způsobem vyzván k odstranění, resp. doplnění, svého odvolání.

Shora popsáním způsobem došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť nebyl vyzván v souladu s ustanovením § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění odvolání, a na místo toho mu bylo doručeno napadené rozhodnutí. Bylo přitom povinností správního orgánu I. stupně v souladu s tímto ustanovením vyzvat zákonem předepsaným způsobem a postupem žalobce, aby své blanketně podané odvolání doplnil o nezbytné údaje. Toto procesní pochybení správního orgánu I. stupně nebylo zhojeno ani samotným žalovaným (obdobně srov. rozhodnutí Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 06.03.2009, č.j. 1 As 4/2009-53). Sama skutečnost, že žalobce ve svém odvolání avizoval záměr následně odvolání doplnit, nezbavovala správní orgán povinnosti před vydáním rozhodnutí o odvolání jej vyzvat postupem podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, obzvláště pokud sám odvolání nedoplnil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

K žalobcem uplatněným námitkám žalovaný nejprve stručně shrnul relevantní skutečnosti ze správního spisu. Žalobce měl od 11.04.2012 do 19.10.2016 trvalý pobyt na adrese Ch. n. H. ..., I. n. H. . Na tuto adresu mu správní orgán doručoval písemnosti: Příkaz o uložení pokuty ze dne 30.05.2016 (poskytovatelem poštovních služeb „doslána“ na adresu M., P., kde si ji žalobce osobně převzal), Oznámení a předvolání ze dne 30.06.2016 (na doručence opět vyznačeno „doslat“ na adresu M., P., kde si ji žalobce převzal), Oznámení a předvolání ze dne 30.06.2016 (zasláno rovněž na adresu M., P., kdy tato byla vložena do schránky) a Usnesení ze dne 08.08.2016 (na dodejce vyznačeno „doslat“ na adresu M., P., kde si ji žalobce osobně převzal).

Po vyhodnocení situace dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobce přebírá písemnosti pouze na adrese M., P. a z uvedeného důvodu začal písemnosti posílat na adresu, na kterou byly písemnosti dosílány, tj. na adresu M., P..

Předvolání ze dne 10.08.2016 již bylo doručováno na adresu M., P., přičemž tato písemnost byla vložena po uplynutí 10 dnů do schránky. Prvostupňové rozhodnutí bylo zasláno rovněž na tuto adresu, kdy bylo doručeno tzv. fikcí. To, že se toto rozhodnutí dostalo do dispozice žalobce, vyplývá z toho, že proti tomuto bylo včas podáno blanketní

odvolání. Usnesení obsahující výzvu k odstranění nedostatku podání ze dne 04.10.2016 bylo zasláno na adresu M., P. a bylo doručeno fikcí, neboť obálka obsahující výzvu byla vhozena do schránky.

Napadené rozhodnutí bylo žalobci zasláno na novou adresu trvalého pobytu, a i z této adresy byla písemnost „doslána“ na adresu M., P..

Z uvedeného je tak dle žalovaného zřejmé, že si žalobce u poskytovatele poštovních služeb zajistil tzv. dosílku písemností na adresu M., P. Nic mu nebránilo v tom, aby tuto adresu uvedl jako adresu pro doručování pro správní orgán, když na ní písemnosti přebíral. Z celého přístupu žalobce žalovaný dovedl jistou strategii, jejímž cílem bylo znemožnění či zpochybnění doručování některých písemností. Tato úvaha je podporována i obsahem žaloby.

Žalovaný měl proto za to, že správní orgány postupovaly v souladu se správním řádem, a pokud došlo ke krácení některých práv žalobce, tak pouze z důvodu jim zvolené procesní strategie. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Přestupkové řízení bylo se žalobcem zahájeno na základě Oznámení podezření přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu ze dne 20.03.2016, ve kterém byl identifikován pod adresou trvalého pobytu Ch. n. H. ..., I. n. H. . V návaznosti na toto oznámení vydal správní orgán I. stupně příkaz o uložení pokuty ze dne 30.05.2016, č.j. PVMU 70017/2016 16a, ve kterém je jako jeho adresa opětovně uvedena adresa Ch. n. H. ..., I. n. H. . Dle doručanky byla tato písemnost na tuto adresu správním orgánem I. stupně rovněž zasílána, avšak poskytovatel poštovních služeb tuto dle doručanky doslal na adresu M., P., kde si ji žalobce proti podpisu dne 09.06.2016 převzal.

Dne 24.06.2016 podal žalobce proti příkazu odpor, přičemž v hlavičce této písemnosti, jakož i na obálce, v níž byla písemnost zaslána, uvedl jako svou adresu Ch. n. H. ..., I. n. H. .

Následně bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno Oznámení přestupku ze dne 02.06.2016, ve kterém byl žalobce opětovně identifikován adresou trvalého pobytu Ch. n. H. ..., I. n. H. , která byla rovněž zachována v úředním záznamu ze dne 03.06.2016, č.j. KRPM-74697-1/PŘ-2016-141206, a Oznámení přestupku ze dne 06.06.2016, č.j. KRPM-74697-6/PŘ-2016-141206, vypracovaných Policií České republiky.

Z Oznámení a předvolání ze dne 30.06.2016, č.j. PVMU 85770/2016 16a, soud zjistil, že správní orgán v hlavičce označil jako adresu trvalého pobytu žalobce rovněž adresu M., P.. K dokumentu jsou ve správním spisu připojeny dvě doručanky. Z těchto vyplývá, že první z nich byla správním orgánem I. stupně zaslána přímo na adresu M., P., přičemž tuto se nepodařilo doručit, proto byla dne 12.07.2016 vložena do schránky. Z druhé z dorúčenek je patrné, že správní orgán tutéž písemnost zaslal rovněž na adresu

trvalého pobytu žalobce, avšak poskytovatel poštovních služeb tuto doslal na adresu M., P., kde si ji žalobce dne 08.07.2016 proti podpisu rovněž převzal.

Dne 15.07.2016 podal žalobce námitku podjatosti, přičemž v hlavičce této písemnosti, jakož i na obálce, v níž byla písemnost zaslána, uvedl jako svou adresu Ch. n. H. ..., I. n. H. .

Ve Výzvě k odstranění nedostatku v námitkách podjatosti ze dne 19.07.2016, č.j. PVMU 92258/2016 16a, byla jako adresa žalobce v hlavičce této písemnosti uvedena adresa M., P.. Dle doručení k této písemnosti si žalobce tuto na předmětné adrese nepřevzal a byla vložena do schránky dne 02.08.2016. Dopisem doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 08.08.2016 však žalobce vytýkané nedostatky odstranil, přičemž jako svou adresu opětovně uvedl Ch. n. H. ..., I. n. H. .

V Usnesení o zamítnutí námítky podjatosti ze dne 08.08.2016, č.j. PVMU 100500/2016 16a, bylo jako adresa žalobce uvedeno Ch. n. H. ..., I. n. H. , kam mu dle doručení rovněž byla písemnost odeslána. Poskytovatel poštovních služeb však zásilku doslal na adresu M., P., kde si ji žalobce dne 16.08.2016 osobně převzal.

Soud dále ověřil, že v Předvolání k ústnímu jednání ze dne 10.08.2016, č.j. PVMU 101728/2016 16a, byl žalobce identifikován adresou M., P., na kterou mu bylo i předvolání zasíláno. Dle doručení si předvolání nevyzvedl a zásilka proto byla dne 23.08.2018 vložena do schránky. Z Protokolu o ústním jednání ze dne 31.08.2016, č.j. PVMU 109452/2016 16a, pak vyplývá, že se tohoto ústního jednání nezúčastnil.

Prvostupňové rozhodnutí, ve kterém byl žalobce identifikován na adrese Ch. n. H. ..., I. n. H. , a rovněž na doručovací adrese M., P., mu bylo zasíláno na adresu M., P.. Dle doručení si však tuto písemnost osobně nevyzvedl, a tudíž byla zásilka dne 19.09.2016 vložena do schránky.

Dne 03.10.2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Uvedl, že odvolání bude odůvodněno do 30 dnů. Jakožto svou adresu žalobce jak v odvolání, tak i na poštovní obálce, uvedl Ch. n. H. ..., I. n. H. .

Správní orgán I. stupně následně žalobci zaslal Výzvu k odstranění nedostatku ze dne 04.10.2016, č.j. PVMU 124202/2016 16a, ve které uvedl adresu Ch. n. H. ..., I. n. H. , a doručovací adresu M., P.. Předmětná výzva mu byla přitom zaslána na adresu M., P.. Výzvu si žalobce dle přiložené doručení osobně nepřevzal, a proto byla dne 18.10.2016 vložena do schránky.

Dne 24.10.2016 předložil správní orgán I. stupně žalovanému odvolání a spisový materiál (písemnost č.j. PVMU 134218/2016 16a). Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce ani přes výzvu k doplnění odvolání ve stanovené lhůtě stav věci nenapravit.

Z evidence poté žalovaný zjistil, že žalobce ode dne 19.10.2016 vykazuje novou adresu trvalého pobytu, a to adresu V. 26, P. Do této doby měl v evidenci platnou adresu

trvalého pobytu Ch. n. H. ..., I. n. H. . Napadené rozhodnutí zaslal žalovaný žalobci na jeho novou adresu, tj. V. 26, P. Dle přiložené doručky však bylo poskytovatelem poštovních služeb dosláno na adresu M., P.. Na této adrese si žalobce napadené rozhodnutí osobně nepřevzal, proto byla zásilka dne 21.12.2016 vložena do schránky.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Stěžejní otázkou, se kterou bylo nutné se v tomto řízení vypořádat, je otázka, zda správní orgán I. stupně postupoval nesprávně či správně, když písemnost (Výzva k odstranění nedostatku odvolání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu) zasílal žalobci na adresu M., P.. Žalobce přitom uváděl po celou dobu řízení pouze jedinou adresu, a to adresu Ch. n. H. ..., I. n. H. , což byla adresa jeho trvalého pobytu v době, kdy bylo v předmětné věci správní řízení zahájeno. Je tedy nutné posoudit, zda byla žalobci Výzva k odstranění nedostatku odvolání řádně doručena fikcí dne 18.10.2016 a zda tedy lze adresu M., P. považovat za doručovací adresu žalobce.

Doručování písemností v řízení o přestupcích se s výjimkou pravidla při doručování veřejnou vyhláškou řídí správním řádem, nikoli zákonem o přestupcích.

Podle ustanovení § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě *doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.*

Z výše uvedené citace je zřejmé, že ustanovení platí především při doručování prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, což je i nyní řešený případ. Toto ustanovení přitom upravuje nejen způsoby doručování písemností fyzické osobě v průběhu správního řízení, nýbrž i pořadí, v jakém se tyto způsoby uplatní. A to bez ohledu na to, kde daná osoba bydlí, či se jinak zdržuje, neboť fyzické osobě lze doručit kdekoliv, kde ji lze zastihnout. Platí tedy, že přednostně má být doručováno na adresu pro doručování. Požádá-li proto fyzická osoba o doručování písemností na jí zvolenou adresu, za předpokladu splnění ostatních zákonných podmínek má správní orgán povinnost doručovat této osobě písemnosti na zvolenou adresu pro doručování. Pokud však fyzická osoba takovou adresu správnímu orgánu, resp. žádnou adresu, neuvede, potom platí, že má být doručováno na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, pokud má takovou fyzická osoba uvedenou. Není-li tomu tak, teprve poté přichází v úvahu doručování na adresu trvalého pobytu fyzické osoby, či ve věcech podnikání do místa podnikání.

Adresu pro doručování poté upravuje ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu, dle kterého *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*

Dle ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu jsou tedy stanoveny celkem tři podmínky, jež musí být splněny, aby účastníkovi správního řízení bylo možné zasílat písemnosti na jím zvolenou adresu pro doručování, a to: 1) účastník o to musí požádat, 2) nevylučuje to zákon nebo povaha věci, 3) tento způsob doručování (zejména) může přispět k urychlení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.03.2012, č.j. 7 As 131/2011-62). V posuzované věci je přitom mezi žalobcem a žalovaným sporné naplnění první definované podmínky, tj. samotná žádost žalobce o doručování na jím zvolenou adresu.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.09.2010, č.j. 5 As 44/2010-56 je mj. uvedeno, *(...) požadavek účastníka řízení vůči správnímu orgánu, aby mu doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, je podáním ve smyslu § 37 správního řádu. Jde tedy nepochybně o úkon účastníka řízení směřující vůči určitému správnímu orgánu, nikoli však vůči všem správním orgánům. Tato úprava de facto poskytuje ochranu správnímu orgánu před možnými následnými námitkami účastníka řízení v tom smyslu, že správní orgán nikdy o nic takového nežádal, resp. bude namítat, že mu nebylo doručováno do místa jeho pobytu, apod.* Citovanému závěru je ostatně nakloněna i doktrína (srov. VEDRAL, Josef. *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2006, s. 247). Žádost o doručování na účastníkem zvolenou adresu musí tedy být učiněna způsobem stanoveným v ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, dle jehož věty první je podání *možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2010, č.j. 1 As 90/2010-95).

Soudu je přitom známo, že Nejvyšší správní soud ve svých předcházejících rozhodnutích odmítl kladení přehnaně striktních formálních požadavků na náležitosti

žádosti účastníka řízení o doručování na jím zvolenou adresu ve smyslu ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu, když například ve svém rozhodnutí ze dne 20.07.2010, č.j. 8 As 65/2009-111, dovodil, že: „(...) volba vyplývá implicitně z toho, že ve svých podáních opakovaně uvádí totožnou adresu pobytu.“ Dále v rozsudku ze dne 29.06.2016, č.j. 6 As 51/2016-38, uvedl, že: „(...) „za sdělení adresy pro doručování“ přitom nelze považovat pouze podání, v němž účastník řízení výslovně uvede „moje adresa pro doručování je ...“, či „žádám o doručování zásilek na adresu ...“, nýbrž jakékoli podání, z jehož obsahu lze projev vůle účastníka v tomto směru seznat. Plně proto postačuje, pokud jde o adresu, kterou účastník uvádí v záhlaví či zápatí svých podání, která správnímu orgánu zasílá. I tak totiž účastník dává zcela zjevně najevo správnímu orgánu, jaká je jeho adresa, z níž se správním orgánem komunikuje.“ V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2010, č.j. 1 As 90/2010-95, je pak mj. uvedeno: „(...) je-li v protokolu o ústním jednání uvedeno, že adresa pro doručování je (...), současně s poučením o důsledcích nevyzvednutí písemnosti, a protokol je zástupcem stěžovatele podepsán, nemůže obstát následné tvrzení stěžovatele, že údaj o adrese pro doručování do protokolu vepsal správní orgán prvního stupně, aniž by o tom stěžovatel či jeho zástupce požádali. Zástupce stěžovatele, jako osoba práva znalá, měl překontrolovat obsah protokolu, a nesusouhlasil-li s jeho obsahem, mohl požádat o jeho změnu, doplnění či opravu, případně následně správní orgán informovat o tom, že nebylo jeho úmyslem zvolit si adresu pro doručování ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu“ (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.06.2016, č.j. 6 As 51/2016-38). Lze tedy shrnout, že na v ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu uváděné „požádání“, nelze klást přílišné striktní formální požadavky, a že ne vždy musí být takové „požádání“ učiněno přesně v mezích ustanovení § 37 správního řádu. Naopak postačuje materiální vyhodnocení projevu vůle účastníka řízení, z něhož lze dovodit, na jakou adresu má zájem, aby mu bylo ze strany správního orgánu doručováno.

Soud z obsahu správního spisu ověřil, že žalobce ve všech svých podáních, které činil vůči správnímu orgánu I. stupně, uváděl jakožto adresu, z níž podání činí (a to jak v záhlaví svých podání, tak rovněž na poštovní obálce, do níž byly písemnosti vloženy), Ch. n. H. ..., I. n. H. . Žádnou jinou adresu žalobce ve svých podáních neuváděl a ani nepotvrdil.

Jedinou indicií, která správní orgán I. stupně vedla k zasílání písemností žalobci na adresu M., P., proto byla dle vyjádření žalovaného skutečnost, že na doručenkách k písemnostem zaslaným žalobci na adresu Ch. n. H. ..., I. n. H. , byla ze strany poskytovatele poštovních služeb vyznačena dosílka na adresu M., P., a žalobce si na této adrese písemnosti rovněž osobně přebíral. Je zcela nepochybné, že doručování písemností adresovaných žalobci na adresu ve Chvalkovicích na Hané bylo ovlivněno samotným jednáním žalobce, který si u České pošty, s.p. sjednal tzv. dosílku písemností na jinou adresu. Tuto doručovací adresu však dle obsahu správního spisu správním orgánům nikterak samostatně nesdělil a výslovně nepožadoval doručování písemností na tuto adresu.

Charakterem služby dosílka se mj. již dříve velmi podrobně zabýval Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 30.06.2010, č.j. 1 As 10/2010-47, v němž podrobně analyzoval povahu „dosílky“, která je službou upravenou v poštovních podmínkách České pošty, s.p. Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „(...) Česká pošta, s.p. přikročí k dodání poštovní zásilky do jiného místa, než je uvedeno v poštovní adrese, zejména tehdy, jestliže si adresát zřídil službu zvanou dosílka. Tato služba je placená, nezakládá však v žádném případě

právní vztah mezi Českou poštou, s. p. a odesílatelem zásilky. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že dle poštovní smlouvy, která se řídí poštovními podmínkami a zákonem o poštovních službách, je Česká pošta, s. p. povinná doručit poštovní zásilku na adresu uvedenou na zásilce. Čl. 27 odst. 1 poštovních podmínek pouze stanoví, že Česká pošta, s. p. splní svůj závazek i tehdy, pokud doručí zásilku v jiném místě, než je adresa uvedená na zásilce. (...) Zřízením služby označované dosílka u České pošty, s. p. nelze dosáhnout shodné právní pozice, pokud jde o doručování dle správního řádu, jako podáním žádosti o doručování na adresu pro doručování.“ Sjednání služby dosílka tedy nepůsobí ty stejné právní následky jako sdělení adresy pro doručování správnímu orgánu ve smyslu ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu.

V posuzované věci vedlo sjednání služby dosílka při doručování písemností k tomu, že zásilky adresované na adresu Ch. n. H. ..., I. n. H. , byly Českou poštou, s.p. dosílány na sjednanou adresu M., P.. Takto sjednaná služba mezi žalobcem a poskytovatelem poštovních služeb, která byla zřejmá z vyznačení dosílkové adresy na doručenkách k jednotlivým písemnostem, však nemohla pro správní orgán I. stupně automaticky znamenat, že se jedná o adresu pro doručování ve smyslu ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu. Nejednalo se proto o adresu, na kterou lze bez dalšího zasílat písemnosti žalobci, neboť si je na této adrese přebírá. Přebírání písemností na adrese pro doručování sjednané dosílkou totiž nemůže být považováno za žádost či projev vůle v materiálním smyslu o doručování na tuto adresu ve smyslu ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu. Správným postupem správního orgánu I. stupně tedy mělo být zasílání písemností žalobci na adresu vyplývající z centrální evidence obyvatel, kterou žalobce rovněž opakovaně uváděl na svých podáních směřovaných správním orgánům. Z obsahu správního spisu nadto zdejší soud ani nezjistil, že by si správní orgán I. stupně průběžně u poskytovatele poštovních služeb, tj. České pošty, s.p., například z vlastní vůle ověřoval, zda dosílka žalobce na adresu M., P., je stále aktuální či nikoliv. Za takových okolností nemohl spoléhat na správnost doručení písemností na danou adresu.

Pokud tedy správní orgán I. stupně doručoval Výzvu k odstranění nedostatku blanketního podání ze dne 04.10.2016, č.j. PVMU 124202/2016 16a, bez splnění podmínek vyplývajících z ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu na nesprávnou adresu, tj. M., P., nemohlo se jednat o doručení řádné. Soudu je známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 06.03.2009, č.j. 1 Afs 148/2008-73, ve kterém je mj. uvedeno: „(...) je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.“ Nicméně ani tyto závěry odkazující na potřebu materiálního doručení písemností nejsou pro případ žalobce použitelné. Z doručanky přiložené k předmětné Výzvě je totiž zřejmé, že si ji žalobce osobně nepřevzal a byla pouze dne 18.10.2016 vložena na uvedenou adresu do schránky. Správní orgán I. stupně tedy nemohl mít jistotu, že se žalobce s obsahem Výzvy skutečně seznámil, pročez ani nebyl oprávněn na toto spoléhat a vyvozovat z této skutečnosti další závěry. Nadto skutečnost, že žalobce na adrese M., P., zásilky opakovaně osobně nepřebírá, byla dle obsahu správního spisu zřejmá již dříve, neboť Výzva k odstranění nedostatku ze dne 19.07.2016, Předvolání k ústnímu jednání ze dne 10.08.2016 i prvostupňové rozhodnutí byly pouze na dané adrese vloženy do schránky. Lze mít za to, že se žalobce s výzvou ze dne 19.07.2016, jakož i s prvostupňovým rozhodnutím, seznámil, neboť tomu odpovídá jeho následná procesní aktivita. Není však zřejmé, zda se seznámil

s předvoláním k ústnímu jednání ze dne 10.8.2016, neboť dle Protokolu o předmětném ústním jednání se k němu žalobce bez omluvy nedostavil. Již tyto skutečnosti tak měly být pro správní orgán I. stupně jistou výstražnou kontrolkou, že jeho procesní postup ve věci není v pořádku. V případě Výzvy k odstranění nedostatku ze dne 04.10.2016 proto nemohly nastoupit důsledky fikce doručení ve smyslu ustanovení § 24 správního řádu. Nevyzvedl-li si žalobce dle doručky Výzvy k odstranění nedostatku blanketního odvolání na adresu M., P., v úložní době, pak ji měl správní orgán I. stupně následně zaslat na adresu Ch. n. H. ..., I. n. H. . Nebyl-li tedy žalobce při doručování na tuto adresu zastižen a nevyzvedl si písemnost ani v úložní době, a to i za situace, kdy by mu opětovně Česká pošta, s.p. tuto doslala na adresu v P., bylo by možné považovat písemnost za doručenou podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu.

Správní orgán I. stupně tedy neadresoval Výzvu k odstranění nedostatku blanketního odvolání ze dne 04.10.2016 na adresu Ch. n. H. ..., I. n. H. , nýbrž dle svého vyhodnocení vyplývajícího z obsahu doručenek k jednotlivým písemnostem, dovodil adresu pro doručování žalobce, na adresu M., P.. Tato skutečnost měla vliv na správnost doručení.

Správní orgán I. stupně proto pochybil, pokud žalobci zaslal Výzvu k doplnění nedostatku blanketního odvolání pouze na adresu M., P., a s nevyzvednutím záilky v úložní době spojil fikci doručení podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu. Žalobci tak bylo v důsledku procesního pochybení správního orgánu I. stupně zabráněno realizovat jeho procesní práva, tedy doplnit blanketní odvolání o všechny náležitosti. Lze přitom uvažovat, že za situace, kdy by byl žalobce řádně ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 v souladu s ustanovením § 82 odst. 2 správního řádu vyzván k odstranění nedostatků jeho blanketního odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, doplnil by důvody podaného odvolání v poskytnuté lhůtě. Správní orgán I. stupně, ani žalovaný, nezhojil toto pochybení, čímž by byla žalobci poskytnuta možnost uplatnit v řízení svá práva v plné míře. Výklad předestřený žalovaným, dle kterého uvedené pochybení správního orgánu I. stupně nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když žalobce na adresu M., P., písemnosti přebíral a měl zde zřízení dosílku i po změně adresy trvalého pobytu, neodpovídá smyslu ustanovení § 19 odst. 3 a § 20 správního řádu. Výše vytykána vada mohla mít vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného.

VI.

Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c), ve spojení s ustanovením § 78 odst. 1 s.ř.s., napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil, neboť správní orgány podstatně porušily ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení tedy bude

nutno napravit vytýkaná procesní pochybení a v návaznosti na podané blanketní odvolání žalobce jej opětovně vyzvat k odstranění nedostatků tohoto podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 a § 82 odst. 2 správního řádu.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 8.228,- Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V posuzovaném případě se jedná o odměnu Mgr. Bc. Lukáše Bělského, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, sepsání žaloby) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6.200,- Kč (2 x 3 100,- Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600,- Kč (2 x 300,- Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1.428,- Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 11.228,- Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.